

Δ. ΑΡΜΑΚΟΛΑΣ

Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1939. Το 1956 μετά τις γυμνασιακές του σπουδές εισάγεται στη Σχολή Καλών Τεχνών Αθηνών. Τελειώνει τη Γλυπτική το 1960, και την ίδια χρονιά πηγαίνει στο Παρίσι και δουλεύει στην École Supérieure des Beaux Arts για τρία ακόμη χρόνια. Το 1964 εκτελεί τις άγιογραφίες του Αγίου Γεωργίου (Κοζάνη). Έκτοτε έχει συνεργασθεί με αρχιτέκτονες για την φιλοτέχνηση γλυπτών σε σύγχρονα κτίρια.

ΕΚΘΕΣΕΙΣ

Μουσείο Μοντέρνας Τέχνης, Παρίσι: Peintres et Sculpteurs Grecs de Paris 1962. Μουσείο Rodin: Salon de la Jeune Sculpture Paris 1962. 73 Salon des Indépendants Paris 1962. - Β' Πανελλαδική έκθεση Αθήνα 1962. - Ζ' Πανελλήνιος Αθήνα 1963. - Η' Πανελλήνιος 1965. - Έκθεση «Αντικείμενο» Αθήνα 1965. Α' Έκθεση Γλυπτικής Αθήνα 1966. - XX Salon de la Jeune Sculpture Paris 1968. - Exposition Internationale de la Sculpture en Plein Air Μουσείον Μοντέρνας Τέχνης Milano 1969. I Πανελλήνιος Αθήνα 1969. - XX Biennale Sao Paulo Βραζιλία 1969.

ΒΡΑΒΕΙΑ

Α' Βραβείο γλυπτικής (Β' Πανελλαδική 1962). Α' Βραβείο για το Μνημείο του Άγνωστου Στρατιώτου στη πόλη του Πειραιά 1966.

Είναι δύσκολο για ένα γλύπτη να μιλά για τό έργο του, γιατί κινδυνεύει να κάνει περιττή φιλολογία. Έδω όμως θα προσπαθήσω να πω δύο λόγια μόνο για την ιστορική εξέλιξη των μορφών στη δουλειά μου. Βασικά η δουλειά μου χωρίζεται σε δύο φάσεις. Τα «ΜΟΝΟΜΟΡΦΙΚΑ» και τα «ΔΥΜΟΡΦΙΚΑ»

ΜΟΝΟΜΟΡΦΙΚΑ

Οι επηρεασμοί μου από τις αρχέτυπες μνήμες και τους μύθους έπαιξαν σημαντικό ρόλο στη πρώτη φάση. Κύριο χαρακτηριστικό ή κατακόρυφη δομή, όπου μία σειρά από σύμβολα χτισμένα τό ένα πάνω άπ' τ' άλλο, τοτεμικά δάλεγε κανείς, καταλήγουν σ' ένα μπουστο για να μάς θυμίσουν μία Σύβιλλα, μία Παιφάη, έναν Όρφέα.

ΔΥΜΟΡΦΙΚΑ

Η δεύτερη φάση που περιλαμβάνει τις δημιουργικές συνθέσεις είναι ή εξέλιξη των προηγούμενων μορφών. Έδω υπάρχουν, στην ίδια σύνθεση δύο μορφές άπαλλαγμένες από τα περιγραφικά στοιχεία, που στέκουν στο κώρο, πατώντας σε τρία σημεία, ενώ στο επάνω μέρος τους συνθέτουν ένα ελεύθερο έρωτικό άγκάλιασμα. Υλικό που δούλεψα μέχρι τώρα ήταν τό Ξύλο, τό αίδερο, ό χαλκός, ό μπρούντζος, τό μπετόν.

Δ. ΑΡΜΑΚΟΛΑΣ 1970